Marcel LUCA
Imposibila revedere

Pentru Dean, misiunea aceasta era îndeajuns de plicticoasă ca s-o considere o povară. Ghinionul lui era că pilota singura cosmonavetă de cursă lungă, una dintre acele nave de interceptare a cărei mare mobilitate îi rezerva întotdeauna un rol important în activitatea unei expediţii complexe, dar fără iniţiative de anvergură. Begonia se detaşase de marele convoi pentru a intersecta curioasa regiune detectată ca un gol imens şi inexplicabil în marginea densei galaxii Danaceneiene, urmând să ajungă pe Pământ la două luni după celelalte nave ale convoiului. E lesne de înţeles mirarea lui Dean când, la vreo trei săptămâni după pătrunderea în zonă, constată că, surprinzător, computerul central reduce viteza Begoniei, fixând-o în cele din urmă la vreo 80.000 km/secundă. Locatoarele, cu un mare coeficient de nesiguranţă, identificară undeva, în centrul zonei, activitatea foarte slabă a unui astru cu dimensiuni, paradoxal, uriaşe. Până atunci, Dean, în pofida unor vechi ştate de serviciu, nu făcuse nici o descoperire mai însemnată. Copleşit de emoţia pe care o încearcă orice explorator atunci când trebuie să-şi boteze descoperirea, după îndelungi deliberări cu sine însuşi, numi steaua singuratică şi misterioasă Strania, alăturându-i numele de cod din catalogul galactic. Timp de unsprezece zile terestre, Dean a stat închis în centrul de navigaţie. Motoarele de frânare funcţionau continuu. Efuzoarele mobile de corecţie îşi aruncau cu regularitate jeturile în spaţiu. Automatele care înregistrau elementele optice au fost, la un moment dat, blocate de computerul central ce desena pe monitoare liniile de forţă ale unui enorm astru invizibil. Cu greu şi-a dat seama dean că, în zona Straniei, materia nu putea fi percepută vizual. În a douăsprezecea zi, astronava se găsea la perigeu faţă de stea. Contoarele nu înregistrau nici un fel de radiaţie. Dean, care adormise, obosit de sclipirile voalate şi cu frecvenţe monotone ale aparaturii de control, a fost trezit de semnalele surde ale computerului central, ce pusese din nou în funcţiune receptoarele video ale navei. Teleobiectivul fixat spre astrul invizibil acoperea monitorul 6 cu imaginea unei imense pete sidefii aproape transparente. Pe ecranul următor, care prindea un unghi diferit, stăruia curbura uriaşă a Straniei, peste limita căreia se răzvrăteau protuberanţe abia vizibile. Dean era năucit de revelaţie. Nimerise, probabil, în apropierea stelei într-un moment în care aceasta îşi intensifica activitatea şi devenea parţial vizibilă. Revenindu-şi, începu febril să coordoneze funcţionarea sistemelor integrate de observaţie. La intervale scurte, computerul făcea cunoscută situaţia zonei de influenţă a câmpurilor create de astru, a cărui vânzolire înregistra pe graficele de pe ecrane curbe tot mai ascendente. Forţa de atracţie, iniţial neînsemnată - infimă faţă de volumul Straniei -, creştea şi ea în mod simţitor. În baza elementelor primite, pilotul automat ceru permisiunea de a pune în funcţiune motoarele principale, pentru accelerarea Begoniei, după 25 de minute, câte erau necesare pentru trecerea pe orbita transgalactică. Dean ezită. Abia după patruzeci de minute, când constată că limbile vagi ale protuberanţelor devin tot mai lungi şi mai dezordonate, decise cuplarea motoarelor de corecţie. Dar, tocmai în momentul în care Begonia se deplasa pe o orbită de tranziţie, o trombă gigantică se desprinse de stea şi, parcurgând cu o viteză fantastică spaţiul până la navă, o învălui timp de câteva fracţiuni de secundă. Cele două minute şi mai bine, ce au fost necesare pentru interceptarea astronavei, au fost pentru Dean clipe de o intensitate infernală, fiind convins că impactul va avea consecinţe dintre cele mai rele. Spre surprinderea lui însă, interferenţa cu tromba radiantă n-a avut nici un efect perceptibil. Begonia intră curând pe orbita transgalactică, unde oglinda parabolică, transformându-se într-un soare miniatural, acceleră viteza până la pragul luminic...
*
Cu mult înainte de pătrunderea în sistemul planetar al Soarelui, Begonia începu operaţia de frânare. Simultan, Dean învălui întreaga astronavă în câmpul creat de reversonit, după excitarea acestuia printr-un flux sinergic concentrat. După anularea paradoxului temporal*,

Dean luă legătura cu prima staţie spaţială automată pe care o reperă la vreo 59 de milioane de kilometri de Pluton. Aceasta, având misiunea raţionalizării traiecto-riilor navelor ce pătrund în sistemul solar, îi comunică elementele necesare pentru interceptarea navei de către staţiile speciale de ghidaj. Cu promptitudine, Pământul răspunse primului apel, Dean având bucuria să vadă pe ecran faţa Ei, copleşită de fericire. Mary îi ura "bun venit!". Centrul de coordonare de pe cosmodromul Armstrong îi comunică faptul că nu recepţionează nici o imagine, cerându-i să verifice emisia video - verificare ce nu dădu nici un rezultat. Timp de două zile, până la intersectarea orbitei planetei Marte, convorbirile au avut un caracter banal, de rutină. Apoi, un dispecer de pe Phobos interveni cerându-i lui Dean poziţia, afirmând că se îndoieşte de exactitatea calculelor, întrucât nici un complex optic nu localiza astronava. Bănuind o eroare a ghidajului spaţial, Pământul trecu la supravegherea traiectoriei Begoniei cu ajutorul radiotelescoapelor de pe marile sale observatoare orbitale. Aflat la câteva milioane de kilometri de Pământ, Dean deconectă motorul fotonic, cuplând pentru ultima oară rachetele clasice de frânare. Cu opt ore înainte de aterizare, Dean fu chestionat de o comisie desemnată de Consiliul Expediţiilor Galactice, în legătură cu survolarea zonei în centrul căreia se rotea Strania. Bătrânul Xit Selmar, o personalitate proeminentă în Consiliu, sfârşi prin a-i cere în mod solemn să nu intercepteze nici un program al reţelei mondiale de stereoviziune. Contrariat, ceru lămuriri. Selmar îi răspunse că Pământul stabilise existenţa unei situaţii neobişnuite, pe care o va cunoaşte numai după terminarea misiunii. Dean îşi regăsi sângele rece şi nu mai stărui. Se gândi că, probabil, în timpul evoluţiei Begoniei în apropierea stelei, se defectaseră sistemele de dirijare automată, iar cei de jos nu vor să-l alarmeze. Se instală concentrat în fotoliul postului de pilotaj manual, pregătind nava pentru aterizare.
*
Fixându-se temeinic pe platforma metalică a rampei, Begonia fu inundată de linişte pentru prima oară după trei ani de peregrinări. Tom se sculă greoi şi se îndreptă spre lift, care-l urcă până la compartimentul de evacuare. Acţionând claviatura discului-Coandă, în care urcase, se gândi că toate mecanismele astronavetei funcţionaseră perfect - motivul interdicţiei bătrânului Xit fiind, în cazul acesta, cu totul altul. Trapa se deschise şi discul plană uşor, ieşind din corpul navei. De jur împrejur, la o distanţă apreciabilă, se afla o mulţime imensă de oameni. Dean îşi conduse aparatul spre turnul de control, lângă care ateriză. Coborî. Între el şi mulţime se afla Mary. Se avântă spre ea, dar micşoră paşii, constatând tăcerea deplină care îl învăluia. Mary plângea încetişor, sprijinindu-se cu o mână de ecranul unui aparat îngust de stereoviziune, cuplat cu un teleobiectiv direc-ţionat spre axa Begoniei. Începu din nou să alerge, fixându-şi încordat privirea pe faţa udă de lacrimi a femeii. Ajunse la ea, o cuprinse în braţe şi îi sărută obrajii palizi, fruntea şi nasul mic, mângâindu-i părul lung, mătăsos. Sufocat de emoţie, reuşi în cele din urmă să o întrebe pentru ce plânge, căci el, Tom, a venit... Mary, căutându-i faţa cu palma - ca o nevăzătoare - i-o îndreptă spre aparatul de stereoviziune. Pe ecran nu exista decât imaginea rampei şi a antenelor de ghidaj; Begonia nu se vedea. Murmură: - Oh, Mary... Ce-i asta?!... - Şi astronava... şi tu..., Dean... pentru noi, sunteţi... invizibili!...